

JOSEF KRLÍN

PRONÁSLEDOVÁNÍ
KATOLÍKŮ
V MEXIKU

MOTTO:

„JSEM OSOBNÍM NEPŘÍTELEM

JEŽÍŠE KRISTA“

PRESIDENT CALLES

1

9

2

8

LADISLAV KUNCÍŘ V PRAZE

Knihtiskárna „Orbis“, Praha XII.

Ú V O D

Mexiko jest poslední tři léta dějištěm hrozného pronásledování, nad které snad historie nezná krutějšího. Má býti zničen, vyhuben ze země katolicismus. A ježto téměř všechno obyvatelstvo jest katolickým, jde v tom boji, jak správně poznamenává Callagh, o bytí či nebytí celého národa.

President Calles, který řídí pronásledování, hlásá do celého světa — posledně tak učinil dopisovateli londýnského listu „Daily Express“ — že pronásledování zavinili katolíci sami, ježto se nechtěli podrobiti zákonům. Nuže, ať již nedím, že ty zákony jsou neplatné, poněvadž nebyly odhlasovány kongresem, třeba říci, že ty zákony jsou pro katolíky nepřijatelné. A dokazují jasně, že Callesovi se nejedná toliko o rozluky církve a státu, nýbrž, že se mu jedná

o zničení církve Kristovy.

A jak ukážou další stránky, ve kterých líčím vývoj zápasu, katolíci, vedeni a zastupováni svými biskupy, se několikrát pokoušeli o mír, ale vždy marně. Neboť Calles nechce ustoupiti, dokud církev úplně nezničí.

Opírám se v této brožurce o fakta a hledím vždy uváděti prameny, z nichž jsem ta fakta vybral. Sleduji od počátku to hrozné pronásledování a měl jsem příležitost psáti o něm v „Lid. Listech“. Některé ze svých článků přejímám do této brožurky a cituji je.

Spokojuji se jen s některými fakty, neboť zločinů Callesových je tolik, že by na vypsání bylo třeba veliké knihy. Ale ta fakta jsou výmluvná a jsou i poučná. Dokazují, že v Mexiku jest bojován jeden z největších bojů, jež zná svět, bojů o Boha, o vítězství pravdy nad bludem. Buď Kristus nebo ďábel!

Zvítězí jistě Bůh a pravda.

J. Krlín.

MEXIKO PŘED NYNĚJŠÍM PRONÁSLEDOVÁNÍM A PRVNÍ DOBA PRONÁSLEDOVÁNÍ.

Chceme-li poněkud aspoň pochopiti nynější pronásledování katolíků v Mexiku, musíme se poohlédnouti po minulosti této země a všimnouti si, jak nynější stav byl připravován. Neboť poslední pronásledování není ojedinělým v posledních padesáti letech, ale jest nejkrutějším. Calles překonal všechny své předchůdce, kteří „se proslavili“ vyvražďováním katolíků.

Již před válkou bylo lze pozorovati v Mexiku silné vření proti církvi a proti kněžím. Množily se urážky a hany, nic nebylo nepřátelům kříže dosti silným proti katolicismu. Zástupcové Svaté Stolice byli napadáni, napadán byl i episkopát. Vláda, která nebyla o nic lepší, než řada nepřátel Kristových, mlčky trpěla potupy, ba připravovala ještě zákony, které měly netoliko provésti rozlukou církve od státu, nýbrž měly i znemožniti vůbec činnost církve v Mexiku.

Až do roku 1917, kdy byl presidentem Mexika Carranza, platilo zákonodárství z roku 1857. Roku 1917 bylo však vypracováno nové, které znamená boj proti katolicismu na život a na smrt. Carranza ovšem brzy ustoupil od provádění nespravedlivých zákonů, které do roku 1920 zůstávaly ve skutečnosti jen na papíře. Obregon, který se stal presidentem po Carranzovi, začal již s prováděním některých článků a Calles, zvolený presidentem roku 1924, netoliko hleděl uvésti v život všechny paragrafy, nýbrž vypracoval ještě nové, daleko krutější.

Jaké byly církevní zákony z roku 1917, seznáme hned z několika jejich paragrafů. Tak třetí článek zavádí *laické vyučování*. Na státních i na soukromých školách má býti vyučování bezkonfesijní. Žádná církevní společnost a žádný kněz nesmějí zřizovati obecné školy. Článek 130. dodává: „Za žádných okolností nesmějí býti konána studia na těch ústavech, které řídí duchovní. V tom směru neplatí žádné

výjimky“. Ba ani v zahraničí není dovoleno Mexikánům dávat děti na výchovu do konfesijních škol.

O veřejných záležitostech státu, o jednání úřadů není dovoleno psát v listech, které mají v programu úctu k náboženskému přesvědčení. (Čl. 130.) Ve článku 90. jest dovoleno shromažďovati se, ale článek 30. zamezuje každé shromažďování a každý spolek, který má náboženský charakter. A co říci čl. 27., který zní doslovně: „*Náboženské organizace, t. zv. církve, jsou, bez ohledu na vyznání, neschopné míti jakékoliv nemovité jmění, pronajímati je nebo spravovati je. Všeckeren majetek a všechny úděly, i když jsou zastupovány druhou osobou, propadají státu. Každý jest oprávněn učiniti udání. Při tom platí za důkaz i domnělé dohadování. Domy pro veřejné bohoslužby jsou vlastnictvím státu, jež v tomto případě zastupuje vláda. Ba i rozhoduje, které církve smějí míti v budoucnosti své oprávnění. Biskupské residence, semináře, kláštery, nebo jiné církevní ústavy, sirotčince, školy a budovy, které slouží vyučování kterékoliv konfese, náleží rovněž státu a lze jich užiti výlučně pro veřejné účely Unie nebo dotyčného státu. Všechny chrámy, které jsou nově zřizovány, jsou předem vlastnictvím státu“.* Článek 130. doplňuje dřívější, zakazuje kněžím děditi jmění. Tak stát zabírá netoliko církevní jmění, nýbrž i jmění jednotlivých kněží.

Jest přirozeno, že katolíci nemohli k těmto zákonům mlčeti a *organisovali proti nim odpor*. V čelo se postavily tři organizace: Kolumbovi Rytíři, Národní svaz pro hájení náboženství a Sdružení katolické mládeže. Tyto organizace začaly *pracovati teprve tehdy*, když Calles a guverněti některých států uváděli proticírkevní zákony ve skutek. Calles ovšem nehodlal povoliti a tak se rozpoutal boj, který trvá od roku 1925, boj hrozný, jehož vývoje si podrobněji povšimneme.

Je třeba zdůrazniti a papež Pius XI. to vytkl v Encyklice z listopadu r. 1926, že katolíci hned po vydání konstituce z roku 1917 protestovali svými biskupy, a že doufali, že „vládcové, když již začínalo v zemi vření, pochopí velikou škodu a nebezpečnost, jež ohrožuje celý národ těmi články,

kteří omezují svobodu náboženskou, a že proto z lásky ke svornosti nebudou onen zákon prováděti a tak dojde ke snesitelnějšímu modu vivendi. Ale přes největší trpělivost kněží i národa, kteří uposlechli biskupů, vybízejících k umírněnosti, zmizela všechna naděje na mír a na klid“. (Encyklika v L. L., 28. XI. 1926.)

Biskupové vydali nejdříve společný list k věřícím, ve kterém dokazovali, že kněží nejednali nikdy protivlastenecky, že milovali a milují svoji vlast, nerušili nikdy pokoje, chovali se shovívavě k nepřátelským vládcům, zachovávali i zákony málo spravedlivé a napomínali věřící k trpělivosti, mírnosti a poslouchání světské vrchnosti. Pak protestovali u presidenta, dovolávající se spravedlnosti. A jak odpověděl Calles?

Calles nařídil všem guvernérům striktní provádění zákona z roku 1917. Každý odpor se strany věřících měl býti násilně zlomen. Úředníci státní, aby byli spolehlivými, musili projevíti svůj souhlas s Callesovým jednáním. Podporoval YMKU velikými sumami, aby mu pomáhala v boji. „Socialistické ústředí“ konalo průvody městy, konalo bezbožná shromáždění a přítomní hanobili hroznými slovy církev a schvalovali jednání presidentovo. Byla založena národní církev mexická, která měla uvnitř rozvracet pravou církev Kristovu. Učitelové nesměli mluvíti dětem o Bohu, leda ponižujícím způsobem.

O masopustním pondělí roku 1926 přinesly noviny prohlášení Joaquima Perea, kterým bylo oznamováno založení národní mexické církve. O papeži, biskupech, kněžích se mluvilo v něm velice urážlivě. Podepsán byl Perez jako patriarcha nové církve. Ještě téhož dne se vydal se dvěma do brodruhy a 50 vládními vojáky do chrámu v Soledadu, vyhnali faráře a v úterý sloužil sám Perez „mši“. Byl ovšem věřícím lidem zpolicován, tekla krev, ale to mu nevadilo, aby na Popeleční středu přistoupil znovu k oltáři a začínal obřad slovy: Memento homo — Pomni člověče! Protest arcibiskupa mexického byl bezvýsledný.

Věřící lid se ovšem bránil. Šířil letáky, vyvracející lži a povzbuzující k lásce k Církvi. Calles katolíky dával vrhati

do vězení a mučiti. „Tak byli někde,“ dí papež ve své Encyklice z listopadu 1926, „zavření všichni členové kapitul, starci nad hrobem, kněží i laici, byli schytáváni na náměstích a v ulicích a před chrámy a nemilosrdně mučeni.“

Uvedeme několik fakt, která mluví velice zřetelně.

V La Guayaba bylo zavřeno 5 kněží, poněvadž prý pobuřovali lid, aby si nedal zavřítí kostel. Druhého dne byli zastřeleni. V provincii torreonské střílela policie na katolíky, shromažďující se ku pobožnostem. Jak jsou věřící pronásledováni, ukazuje to, že se žena nesmí objeviti na ulici s křížkem na prsou.

Mexiko jest federativní republikou, skládající se z 28 států, z nichž má každý svého guvernéra a svoji sněmovnu se značnou autonomií. Je-li guvernér velkým nepřitelem katolicismu, jest v jeho státu i silnější pronásledování, tak ve státu Tabasco bylo již na počátku roku 1926 vypuzeno všechno kněžstvo až na 7 kněží. Guvernér státu Jalasco dal vyhnati z vědeckého ústavu všechny žáky, poněvadž řídili ústav jesuité. Protestující studenti byli uvězněni. Bohoslovci ze semináře Gradalajara byli rovněž vyhnáni. Do lidu, který se tomu opřel, bylo stříleno. V boji o katedrálu v Aquascalientes, kterou chtěli dostati schismatici, podporovaní vojskem, bylo zabito za jedinou noc 100 lidí a několik set jich bylo lehce raněno.

Jednotliví guvernéři se předhánějí ve vyhánění kněží. V Tabasco zbylo jich toliko 6, v Oaxaco 30, v Jukatanu 9, v Pueble 6 kněží. (The Catholic Mind, New York, svazek XXII., č. 24.) V měsíci březnu 1928 bylo vypuzeno ze země 202 katolických kněží. Lid, bránící svých pastýřů, byl rozeznán bodáky a střílelo se do něho jako v bitvě.

Kněžím se předpisuje určité stáří, chtějí-li vykonávati obřady, musí býti občansky oddáni a křítiti obyčejnou vodou. V jednom státu bylo usneseno ponechat v něm toliko jednoho biskupa a dva biskupové musili odejít do vězení. „Tím bylo způsobeno, že mnozí biskupové byli ze svých diecésí vypuzeni, jiní byli pohnáni před soud, někteří byli uvězněni a na jiné to čeká.“ (Encyklika.)

Tak letěly události do července roku 1926. Chvílemi se zdálo, že napětí se zmirňuje, chvílemi, že roste. Horší věci měly teprve přijíti. Neboť dne 2. července roku 1926 vydal Calles

novou konstituci,

která nejen že nezrušuje některých nejnespravedlivějších článků z konstituce z roku 1917, nýbrž ještě ji zhoršuje.

KONSTITUCE Z 2. ČERVENCE 1926 A JEJÍ DŮSLEDKY.

Tato konstituce obsahuje 33 články a 3 články přechodných ustanovení. Podepsána byla presidentem 14. června, uveřejněna 2. července a její platnost byla oddálena do 1. srpna 1926.

V čl. 1. jest zakázáno provozování funkcí kteréhokoliv kultu cizincům. Čl. 3. ustanovuje, že „vyučování ve školách veřejných jest laické a i ve školách soukromých“. Čl. 4. nařizuje, že žádná náboženská korporace nesmí zakládati obecné školy. Články 5, 6 a 7 se týkají zřizování klášterů a skládání slibů. Stát jich neuznává. „Důsledně se zakazuje zřizování klášterních řádů, třeba by se tak dalo pod jiným jménem a jinou záminkou . . . Klášterní řády již existující, buďtež úřady rozpuštěny, jakmile se provede identifikace a soupis sekularisovaných osob“. Kdo by radil nezletilé osobě skládati sliby, má býti potrestán „a to i tehdy, kdyby mezi účastněnými osobami byl poměr rodičů a dětí“.

Články 8., 9. a 10. zakazují tiskem nebo slovem kritisovati zákony, vyzývati k jejich neuznávání. „Zřízení kultovní nesmějí nikdy ať ve shromáždění veřejném, ať soukromém, nebo při úkonech kultu kritisovati základní zákony státu, nebo státní úřady ani všeobecně ani pro jednotlivé případy.“ Kněžím není dovoleno spolčovati se k účelům politickým (čl. 11.) a před státem jsou neplatnými jejich studia na odborných ústavěch soukromých. (Čl. 12.)

Čl. 13., 14., 15. a 16. zakazují vydávání časopisů s náboženskou tendencí, zakazují kritisovati veřejné politické události. Nesmějí býti tvořeny politické skupiny, mající v programu hájení nějakého vyznání.

Obřady náboženské smějí býti konány toliko v kostelích, které „jsou pod stálým dozorem úradů“. (Čl. 17.) Mimo kostel nesmějí nositi kněží ani řeholnice zvláštního úboru, ani ne odznaků (čl. 18.).

Důležitý jest čl. 21., který stanoví: „Náboženská sdružení kostelní, kteréhokoliv vyznání, nemohou nabývati, držeti,

ani spravovati jmění, ať nemovitě či movitě; všeliké jmění, které nyní drží, ať přímo, ať skrze osoby třetí, stává se majetkem národním a veřejnost jest oprávněna oznamovati úřadům, kde jmění takové se nalézá. Kostely, biskupské residence, budovy far a seminářů, asylů a kolejí náboženských kongregací, jakož i kláštery a všechny podobné budovy, ať již původně zřízené nebo teprve později určené pro správu, rozšiřování nebo vyučování věcí náboženského kultu, přecházejí ihned do přímého vlastnictví národa a budou sloužiti výlučně veřejným zájmům federace nebo jednotlivých států podle rozhodnutí jejich speciální pravomoci“. (Čl. 22.)

Další články se týkají funkcionářů státních, kteří musí plniti tyto zákony a ostře trestati ty, kdož by jakýmkoli způsobem proti nim jednali. (Viz Lid. Listy, 22. a 25. srpna 1926.)

Jak jest viděti, jest tento zákon zhoršením konstituce z r. 1917 a jako tato i on jest nespravedlivý a katolíkům není vůbec možno přijmouti jej a řídit se jím.

Právem dí o tom zákonu ze 2. července papež Pius XI. ve své Encyklice: „Skutečně nezůstala po tomto zákoně Církvi žádná svoboda. Vykonávání kněžského úřadu je tak spoutáno a tak přísně trestáno, jako by bylo velikým zločinem . . . Kdo ctí, jak jest jeho povinností, Boha, našeho nejdražšího Stvořitele a Vykupitele, kdo chce poslouchati příkázání Svaté Matky Církve, ten, ten, pravíme jest prohlášen za vinníka a za zločince. Zdaž zaslouží, aby byl spolu se zločinci uvězněn? Lze užiti o těch vládcích slov N. P. Ježíše Krista: „To jest hodina naše, moc temnot“. Mezi těmi zákony jest zákon ze 2. července horší dřívějších. A president republiky a ministři žádají provádění toho zákona s takovou důrazností, že nestrpí ani jednoho gubernátora, úředníka a důstojníka ve federovaných státech, kteří by nepronásledovali katolíků. Ku pronásledování se připojilo napadání a pomlouvání. Církev má býti v očích lidí pohaněna nestydatými lžemi a pronásledováním se zakazuje vyvracet všechny ty potupy v tisku, který byl prostě zakázán“.

Mexičtí biskupové začali hned po uveřejnění zákona jednati s presidentem. Byli přijati Callesem ve slyšení dva bi-

skupové, arcibiskup morelijský a tabascoský a dosti dlouho jednali, ovšem bezvýsledně. I rozhodli se žádati, aby zákon byl zrušen sněmovnou. Podali petici podepsanou katolíky sběhlými v právu a uváživšími všechny možnosti. Podepsalo i mnoho občanů. Kongres petici zavrhl z toho důvodu, že biskupové jsou zbaveni výsad právní osoby, že si stěžovali u papeže a nechtějí uznati národních zákonů.

Zbývalo tedy biskupům jediné:

boj proti zákonu a vládě, která je vydala.

Rozzuřil se boj a řádění Callesa a státních úředníků stupňovalo se den ode dne. Zákon vstoupil v platnost 1. srpna 1926.

Dne 25. července 1926, v neděli, tísnily se ve všech chrámech mexických husté davy lidstva. Neboť vláda sáhla k nejhoršímu: nařídila kněžím, že nesmějí vykonávati svůj kněžský úřad. V neděli 25. bylo dovoleno kněžím sloužiti ve chrámech poslední mši svatou. U zpovědnic se tlačili přemnozí, Tělo Páně bylo podáváno ustavičně a udíleny jiné svátosti. Na té vroucnosti lidu bylo viděti, že bude marným úsilí Callesovo rozvrátiti Církev. A všechny události od července 1926 až do nynějšího dne svědčí o heroismu a věrnosti lidu.

UKRUTNOST CALLESOVA. HEROISMUS KATOLÍKŮ.

Od začátku srpna zněly zprávy docházející z Mexika bolestně každému katolíku. Mluví o utrpení a prolité krvi. Zprávy ze 12. srpna hlásaly: Persekuce katolíků vyžádala si opět mnoho obětí na lidských životech. K velikému krveprolití došlo v Sahnayu a Michoxanu, kde bylo zabito asi 40 osob. Z rozkazu vlády zakročilo vojsko a 17 osob bylo zastřeleno. V Erepuatu bylo zastřeleno 14 osob. Zvláště krvavé události se oznamují z Quadaljavy, kdež bylo zabito 50 a raněno 60 lidí.

Podle zpráv došlých 4. srpna byl nedávno zatčený biskup z Huejutly (stát Hidalgo), nalezen ve vězení Verakruzu mrtev.

Dne 27. září 1926 hlásila R. W. K., že při uzavírání národní svatyně v Quadalajaře bylo zabito 100 lidí. Guvernér, aby vyvolal krveprolití, nařídil svým lidem, aby se vmísili mezi věřící a až pojedou kolem auto s vojáky, aby na ně vystřelili. Tím byl dán vojsku povel k vraždění. Když oddíl prvně vypálil, dlela většina věřících v kostele. Když zaslechli výstřel, vycházeli — bylo 10 hodin večer — a vojáci neustávali pálení do bezbranných. Aby vraždění bylo úplné, byla zhašena elektrická světla na náměstí. Rána za ranou, padali muži, ženy i děti. Bylo slyšeti lkání zraněných, jichž bylo ještě více než mrtvých. Umírající děti volaly žalostivě své maminky, které nebyly s to pomoci jim. Kdo nebyl mrtev nebo raněn, byl chycen a uvězněn. „Kdo má žít?“ tázali se tyrané: „Ať žije Ježíš, Král,“ odpovídali věřící a byli hned probodeni.

O jiném hrozném umučení dvou jinochů, mladého právníka Joachima Silva a jeho sedmnáctiletého přítele Emanuela Megeyera, členů „Ligy“, nelze čísti bez hlubokého rozehvění. Očití svědci líčili takto jejich umučení:

V Zamoře, ve státě michoanském, byli zastřeleni dva jinoši, z nichž bylo jednomu 25 a druhému 17 let. Zemřeli oba dva šťastni, že dávají svůj život pro Boha a chovali se

hrdinně až do svého posledního vydechnutí. Zastřelili je na hřbitově, zatím co se hlasitě modlili růženec. Silva se hájil jako advokát a děl soudcům, že nemají žádného práva souditi je a žádal o život pro svého mladičkého přítele. Ale tento ho objal a prosil ho, aby mlčel, že chce s ním umřít. Silva žádal dále, aby mu bylo dovoleno promluvit před smrtí k soudcům a katům, jimž děl, jak jest šťasten, že klade svůj život za věc tak vznešenou, a že prosí, aby jeho prolitá krev, krev mučedníková, očistila jeho vlast a dopomohla k vítězství, jež není již daleko. Domluvil, rána třeskla a rty mučedníkovy šeptaly Ježíš zdrávasu. Megereio, když padl jeho druh, omdlel a vojáci ho tak zastřelili. (L. L., 19. XII. 1926.) Rodiče, když zvěděli o smrti svých drahých synů, kteří byli jejich radostí a jejich chloubou, navštívili se a blahopřáli si, že jejich děti a jejich hodní synové dali svůj život za Boha a žádali ostatní děti, aby napodobili své bratry. Když byl vynesena rozsudek smrti, obrátil se Silva ke svému příteli a děl mu: „Budeme se modliti růženec, abychom se objevili před trůnem Božím s růžencem v ruce“. A po každém zdrávasu volali nadšeně: „Ať žije Ježíš, Král! Ať žije Ježíš, Král!“

Calles neustával. Dne 11. ledna 1927 oznamovaly zprávy zatčení šesti biskupů, několika kněží a osob světských. Ve Cocule ve státě Jalesco bylo zabito 21 osob a 10 těžce zraněno. Ve vězení jest již 10 biskupů, v prvních dnech lednových bylo zastřeleno 11 katolických vůdců a zatčeno mnoho osob, mezi nimi žen a dětí. V Mexico City bylo zatčeno a popraveno 20 žen, poněvadž prý se konala v jejich příbytích shromáždění věřících. Ženy odváděné zpívaly zbožné písně.

Calles vůbec hledí uvězniti co nejvíce biskupů a kněží, domnívaje se, že věřící bez vůdců se mu spíše podrobí. Kněží jsou dopravováni z provincií do vězení v Mexiku, hlavním městě. Důvody k uvěznění jsou ďábelské. Aby mohl uvězniti biskupa agnascalienteského, Msgra Diaze, dopravilo se tajně do jeho residence střelivo. Voják, který je do paláce nesl, vyradil sice tento čin, ale biskup byl přes to zatčen, ježto prý je ve styku s revolucionáři. V městě Chioppě byli

uvěznění kanovníci, poněvadž je na ulici pozdravovali věřící a líbali jim ruce. Jinde jsou vřazováni kněží do vojska do prvých řad a vedeni proti katolíkům. Ježto nechtějí do nich stříleti, jsou před nimi zastřeleni jako zrádci. Vězení jsou přeplněna, zatýkání jsou četná. Stačí, aby byl někdo potkán s knězem, nebo byl v podezření, že jest členem Ligy, a již jest zatčen pro rebelii. Veškeren katolický tisk byl zastaven, přestalo tak vycházeti přes 70 listů a časopisů.

Ve městě El Salto zatoužil generál po jedné dívce, která se před ním skryla na faře. Farář, bránící ji, byl ihned zastřelen. Tento zločin není ojedinělý. Hrůza se vrství na hrůzu. Ve státě Guanapuato vrhli se vzbouřenci na město a vládní úředník zatkl hned 5 jinochů z čelných rodin, ještě ne dvacetiletých, a druhého dne je dal popravit, ježto prý sympatisují s povstalci. Před popravou se dal jeden hoch do pláče a druhý ho těšil. To tak rozčililo vojáka, že mu vyrval jazyk z úst a pak teprve ho zastřelil. (El Excelsior. L. L. 13. února 1927.)

Děrátko, ještě ani šestileté, účastnilo se bohoslužeb. Vojáci je pověsili za oba palce a vytahovali. Hrdinsky snášelo dítě bolest, a když již ji nemohlo snést, zvolalo: „Spusťte mne, chci vám něco říci!“ Spustili je, rozhodilo rukama, palce upadly a dítě pravilo: „tak, a teď mne můžete pověsiti za druhé prsty.“ Stalo se tak a dítě ještě dlouho trpělo, modlíc se.

Ve státě Jalisco chytili vojáci osmnáctiletého jinocha a poručili mu, aby provolal: Dolů s Kristem! „To nemohu, jsem katolíkem!“ „Tedy jsi revolucionářem!“ „Revolucionářem? Ne, nikdy jsem se s nimi nespolečoval, nikdo mi toho nedokáže. Ale jako katolík nemohu zapřítí Krista.“ I přivázali ho za nákladní auto a jeli. Jinoch byl celý rozdrásán a zakrvácen. Před domem jeho rodičů zastavili a nutili ho, aby zvolal: Sláva Callesovi! Ale on, úplně vyčerpán, šeptal: „Ať žije Kristus!“ Namířili na něho bajonety, aby ho přinutili k odpadu. Zatím zvěděla matka, co se děje před domem s jejím synem. Vyšla a spatřivši své dítě, zvolala: „I kdyby tě zavraždili, nezapři své víry! Víra má větší cenu než život.“

„Ať žije Ježíš Kristus Král!“ „Ať žije Ježíš Kristus Král!“ odpovídal syn z posledních sil a umíral.

Dne 23. listopadu o 1/2 11. hod. v Mexiku se tísnilo na vojenském cvičišti mezi četníky a vojáky mnoho lidí. Již přiváděli novosvěcence Miquela Proa, odsouzeného k smrti. Kráčel klidně s růžencem v ruce a rty šeptaly Zdrávas. Velící důstojník se ho tázal, má-li nějaké přání. „Dovolte mi, abych se ještě chvíli mohl modlit.“ Bylo mu to dovoleno. Pak padá, zasažen pěti ranami. Po něm přivádějí mladého inženýra a jeho přítele. Jsou zastřeleni. Pak přichází na řadu Humbert, bratr novosvěcencův. „Kam se mám postavit?“ táže se chladnokrevně. „Vedle svého mrtvého bratra,“ odpovídají mu. Vytahuje medailku Panny Marie z kapsy, líbá ji a padá mrtev. Odpoledne přišel otec obou, sedmdesátiletý stařec, veden svou dcerou, ke svým mrtvým synům. Líbá čela svých synů mučedníků a osušuje krev s čela svého syna kněze. Dcera, vidíc to, propuká v pláč. „Nemáš proč plakat,“ dí jí otec a odchází. („Die schönere Zukunft“, 4. III. 1928.)

Francis Mac Cullagh, slavný novinář, známý i svými cestami a svým dílem o Rusku z r. 1919—1920, po své cestě do Mexika napsal do „La Croix“ řadu svých dojmů z této trpící země. Pobyl tam šest týdnů a praví, že, co tam viděl, je „daleko hroznější, než co viděl v Rusku. Při pohledu na to vše vyvstávala ve mně otázka: Jsme mezi vymírajícím národem, díky ničemnosti vlády?“ A vypravuje dále: „Politické vraždy jsou na denním pořádku. Mexiko má svá vězení, podobná těm hrozným vězením moskevským, má svého Dzeržinského, neméně krvelačného, Cruza. Vraždí se bezdůvodně. Jen zločinů proti Američanům bylo spácháno mnoho: 546 vražd, 855 krádeží, 668 násilí atd. Nejvíce tím trpí drobní zemědělci“.

Pokud se týče Mexičanů, je to stav přímo nesnesitelný. Cullagh znal jednoho mladého advokáta, čilého v katolických spolicích, který nemohl ke své ženě a ke svým dětem. Jeho jmění mu bylo zabráno a dům zničen. Mnozí z jeho přátel byli uvězněni nebo popraveni, jiní posláni na Iles Maria, kte-

rýžto ostrov jest pravou mučírnu. („La Croix“, 13.. X. etss. 1927.)

Zprávy, které přinesl „La Croix“ o krutých činech vlády, pocházejí ze druhé polovice minulého roku. Zatím Calles šířil do světa informace, že vše, co se píše o jeho ukrutnostech, jest lží, ba popíral dokonce jakékoliv násilí. Stane-li se někde něco, je to prý vinou katolíků. Bude tedy dobře, všimneme-li si řádění Callésova v posledních čtyřech nebo pěti měsících, abychom poznali, že krve teče v Mexiku, krve nevinné, stále dosti.

Londýnský časopis „Universe“ uveřejňuje v čísle ze dne 13. dubna zprávu z Mexika ze dne 30. března. Zní doslovně:

„Skupina 300 osob, shromážděných ve venkovském chrámu na mši svaté, byla napadena plukem federálních vojsk a přes 100 osob z věřících bylo na místě povražděno. Bylo to nejhroznější vraždění od počátku krvavé vlády Callesovy. Mezi oběťmi jsou dva kněží. Raněných jest 40 a 47 věřících bylo zajato. Na straně vojska bylo 6 mrtvých“.

Vraždění trvalo po celý den. Věřící byli kolem oltáře, a byli neozbrojeni, bránili se sice, ale zle svoji obranu zaplatili. Vládní kancelář na to vydala zprávu, že prý věřící se nalézali v táboru, na který útočila federální vojska. Ti věřící, kteří se účastnili mše svaté, neporušovali jistě zákona.

„Amerika“, novoyorský časopis, má v čísle ze dne 7. dubna zprávu o zavraždění kněze Antonína Mendez a jiných pěti osob, kteří byli odsouzeni vojenským soudem: „P. Mendez žil až do konce února klidně ve vesničce v Sierra di Alvarez, kde byl farářem. Když byly vydány proticírkevní zákony, přestal jako ostatní kněží sloužiti mši svatou veřejně, ale když bylo třeba, duchovně pracoval pro svoje stáde. Byl mužem mírným a skromným a knězem vzorným. V únoru část vzbouřenců ze státu Guanajuato přešla na dráhu ve směru státu Potosi. Jedné noci se uchýlili do vesnice, ve které žil P. Mendez. Tuše nebezpečí, hodlal se kněz uchýliti do S. Luis Potosi. Cestou byl poznán a zadržen. Po jeho odchodu srazili se vzbouřenci s vládním vojskem a bylo několik mrtvých. Bylo zajato i pět vesničanů a uvrženi do téhož vězení, ve kterém byl jejich farář. Zůstali v něm do 14. března, kdy došel rozkaz od vlády, aby byli souzeni ze zrady. Nebylo proti nim žádného důkazu. I byl telegrafován výsledek soudního jednání do Mexika, odkud došla odpověď, aby byli ihned popraveni. Vězni prohlásili, že jsou odsouzeni jedině pro svoji víru. Po dvou hodinách byli popraveni. Byli k sobě přivázáni a při prvním výstřelu nebyli zavražděni. Jeden raněný volal:

„Odpust jim, Pane!“ a P. Mendez děl: „Kéž má krev by byla již poslední, která teče v Mexiku.“ Bylo vystřeleno po druhé a ještě jeden nebyl zasažen. Obrátil se k vojákům, volaje: „Mířte dobře!“ a byl ubit. Tomuto vraždění přihlíželi zvědavci a novináři.“

Mexičtí biskupové, kteří se skrývají v Mexiku, vydali o posledních událostech zprávu, kterou uveřejňuje R. W. K. v čísle z 25. února 1928. „Pronásledování zuří dále se stejnou silou. — V Mexiku samém bylo uvězněno několik kněží, poněvadž sloužili mši sv. v soukromých domech. Uvězňování vážených katolíků pokračuje dále, a to bezdůvodně. Nešťastní vězňové nemají ani nejmenší bezpečnosti. Pro ně neplatí ani zákony, ani soudy, ani lidskost. Někteří prožijí celé měsíce ve vězeních, nejsouce vůbec vyslýcháni. Policie má naprostou svobodu a plnomoc nešťastníky, kteří se ocitnou v její moci, bez rozsudku popraviti . . . Mimo město Mexiko jest stav daleko horší. Bez důvodů jsou katolíci olupováni, bití, vraždění. Pro kněze není žádného smilování . . . Není vzácným případem, že jest kněz zavražděn a to po hrozně krutém mučení. Mnozí utekli do ciziny, jiní se skrývají v horách. Pod záminkou hledání zbraní, loupí a pálí vojáci vesnice, po stech vraždí jejich obyvatele, nešetříce žen ani dětí. Dovídáme se, že v jednom městečku ve státě Jalisco, vojáci, ježto nenalezli žádného muže, vrhli se na ženy a na děti, 80 jich zavraždili a všechno vyplnili . . .

Denně utíká ze země na 5000 Mexičanů.

Katolíci, kněží i věřící, jsou pevní ve své víře a raději vše trpí, než aby odpadli . . . Vždy, když biskupské komité vyzývá lid k modlitbám a ku pokání, poslouchá křesťanský lid a jsme svědky veliké, opravdové a něžné vroucnosti. Víra a zbožnost nevymřely. Účast věřících v basilice quadalupské o svátku Ježíše Krále a Panny Marie byla ohromná. Statisíce poutníků přispěchalo k slavné svatyni. A to se děje v celé zemi. V ohledu náboženském trpí lid nesmírně. Jsou celé kraje bez kněze, proto jsou věřící bez svátosti a bez duchovní pomoci. Na některých místech donášejí věřící sami Tělo Páně svým spolubratrům. Mexiko jest velikými, jedinými katakombami.

Vláda nedává žádné naděje na konec. Její nenávisť proti Církvi jest ustavičná . . .“

O nových zločinech se dočítáme v R. W. K. v čísle ze dne 7. dubna. Byl dán rozkaz, aby byla stržena socha Ježíše Krista v Cubilete. Město a vesnice kolem měly býti zbaveny obyvatelstva, aby nedošlo k odporu. Vesnice byly spáleny a bylo hrozné popatřiti na obyvatelstvo, když vybuchovaly bomby. Pak byla socha stržena a rozbita. Tak se děje ostatně v celém Mexiku.

„The Times“ v čísle z 3. dubna má článek, nadepsaný: Svatý týden v Mexiku. Čteme:

„Začátek Svatého Týdne měl výsledkem zvýšenou činnost policie v městě Mexiku, aby bylo zabráněno překročování církevních zákonů. Včera uvěznili v předměstí Coycoacassu 68 katolíků, mezi nimi tři kněze, kteří jsou obžalováni, že sloužili v soukromém domě mši svatou. Řekne se, že byli chyceni se zbraní v rukou. Policie tvrdí, že našla v domech, ve kterých byla provedena zatčení, propagační materiál proti vládě a že má důkaz, že věřící byli ve stycích se vzbouřenci státu Jalisco. Katolíci naplňují kostely, aby, jak mohou konali obřady bez kněze.“

Každou neděli hrne se lid do kostelů, kde si čte sám mši svatou, kterou nesmí kněz obětovati.

Nebudu již dále uváděti případy, které jsou hrozné. Nevěrecký tisk je úmyslně ignoroval, neboť proti katolíkům jest vše dovoleno. Teprve v poslední době se začalo o věci té psáti a to i v listech protestantských a nevěreckých. Jejich hlas uvedu na konci této kapitoly.

Význačný anglický list „Daily Express“ byl několikrát vyzván katolickými čtenáři, aby již jednou řekl přímou pravdu o hrozném pronásledování katolíků v Mexiku, o pronásledování, které neprávem bývá přirovnáváno ku pronásledování neronskému. Časopis konečně, po těch letech mlčení ke krivdám, se odhodlal promluvit. Vyslal do Mexika svého dopisovatele, který měl vyšetřiti skutečný stav. Dopisovatel navštívil nejdříve presidenta Callesa a jeho vicekancléře, generála Obregona, a pak biskupa Delmora ze San Louis Totosi, nynějšího sekretáře biskupů mexických.

Český tisk, v první řadě „Lidové noviny“ otiskly první interview, který jest zaostřen proti katolíkům, neboť Calles svádí vinu za nynější pronásledování na Církev. Světská moc se pouze brání, nejde jí o potírání náboženství, nechce toliko trpěti zhojbného zasahování Církvě do vývoje státu. Calles prohlašuje zprávy o tyranii a pronásledování za lživé špinění jeho osoby. On hájí prostě zákony, které jsou pro všechny občany. Hájí občany před tyranii Církvě. Je tedy dobrodincem a osvoboditelem země.

Biskup děl dopisovateli:

„Stav Mexika nebyl nikdy od dob Diazových tak vážný jako nyní. Dostali jsme přísný rozkaz od Svatého Otce, abychom se nemíchali do politiky. A vždy jsme toho rozkazu poslouchali. Vláda nás pronásleduje jedině proto, poněvadž se staví proti duchu řádu a zákonů katolicismu. Calles jest zarytý člověk a kompromitoval se s bolševiky, kteří, jak jest známo, potírají katolicism. Calles není toliko nepřitelem kněží, nýbrž i křesťanství. Řekl několikráte tato rouhavá slova: Jsem osobním nepřitelem Kristovým. Většina kněží zastřelených bylo zatčeno ve svých farách a byli hrozně mučeni. Kdo neměl uražené nohy a ruce, musil kráčet po rozžhavených uhlech. Jiní měli tělo probodané bajonety, a to takovým způsobem, že mohli žít ještě tři dny, aby byla co nejvíce prodloužena jejich muka.“

Korespondent „Daily Express“ dospěl zkoumajе nynější stav k tomu, že vojenská autokracie, která vládne v Mexiku, jest pro katolíky

„tyranií, kterou si ostatní svět nedovede představití“.

Tedy stejný úsudek, jaký jsme slyšeli od Cullagha. Nejinak píše protestantský list švýcarský „Neue Züricher Zeitung“ 6. dubna. Odsuzuje mexické zákony, které „jsou v odporu s nejelementárnějšími právy lidskými, jako zákaz účasti kněží při pohřbech věřících a zaopatřování věřících . . . I ten, kdo jest daleko od katolické církve, s bolestí musí čísti, jak se v hlavních městech lajci pokoušejí bez kněží konati velikonoční obřady. Dokud potrvá tento stav, nemožno doufati, že

evangelium míru bude mít živou ozvěnu i v obyvatelstvu mexickém.“ A protestanfský list berlínský „Reichsbote“ připomíná křesťanům z celého světa, že v „Mexiku se jedná o ukrutnostech, které musí vzbuditi největší odpor a nejhlubší soucit celého světa. Historie neviděla ještě podobného pronásledování ani v prvých dobách církevních. Vraždy jsou na pořadu: Přes svůj heroický odpor nenachází tento národ mučedníků duše, která by odpověděla jeho volání o pomoc. Proticírkevní zákony mexické se vymykají každé formě tolerance.“

Stručná statistika, kterou uvádí Cullagh: V r. 1926 bylo zavražděno v Mexiku 147 kněží.

Londýn (TAP). „Catholic Herald“ uveřejňuje kabelovou zprávu ligy mexických katolíků z Lareda (Texas U. S. A.), v níž se konstatuje, že v době mexického pronásledování katolíků bylo zabito 200 kněží, 21 biskupů a 500 kněží bylo vypovězeno. Co se týče katolíků vypověděných a zavražděných ve světských povoláních, nemůže jejich počet býti ani zjištěn, jak telegrafuje Liga.

VĚRNOST BISKUPŮ, KNĚŽÍ, VĚŘÍCÍCH.

Současně pracoval Calles jiným ještě způsobem. List biskupů mexických, vydaný koncem listopadu 1926, sděloval, že se Calles pokoušel koupiti biskupy a kněze, aby se zřekli své oposice proti zákonům proticírkevním. Návrhy dvěma biskupům a několika kněžím, je doprovázejícím, dal ministr vnitra, Tejeda. Žádal biskupy, aby prohlásili, že se zřikají ústřední autority, t. j. papeže, a zakládají církev mexickou. Jako odměnu za tuto zradu navrhoval, že budou vráceny biskupům kostely, domy, semináře, asyly, sirotčince a všecken nemovitý majetek, který byl zabrán. Biskupové ovšem zamítli toto mrzké jednání a vydali

list k věřícím a kněžím,

v němž je vybízejí k věrnosti Církve, oznamují mrzké nabídky vlády a prosí všechny, aby dále napodobili Krista, jenž odmítal bohatství a vedl chudý život. Raději ať žijí v bídě, nebo se dají zabít, než aby zradili Krista.

Jako odpověď rozletěl se po Mexiku list, vydaný „Ligou pro hájení náboženské svobody“. Odmítá rozhodně návrhy presidentovy, srovnává je s návrhy, které kdysi učinil ďábel Ježíši Kristu na poušti a pokračuje: „Církev mexická, která má tak slavnou historii, neklesne nikdy tak hluboko, aby odepřela poslušnost papeži. V tom okamžiku, kdyby tak učinila, by pozbyla své jednoty s Kristem a přestala by býti členem Církve katolické, apoštolské a římské, v níž jest jediná spása. Jako biskupové odmítli nízké návrhy ministrovy, tak je s rozhořčením odmítáme i my katolíci. Chrámy jsou naše. Všechno jmění, které jakobíni a bolševici zabrali pro sebe, náleží Církvi a nikdy nepatřilo vládě. Proto Tejeda nabízí, čeho nemůže dát. Jako katolíci protestujeme proti urážce učiněné biskupům i nám, když bylo navrženo, abychom se zřekli společenství s Veleknězem. Což nás pokládají za tak mrzké a ubohé, jako jsou bolševici a jakobíni, že se domnívají, že prodáme své právo prvorozenství za miskou čočovice

nebo se zřekneme své katolické víry za statky pozemské, které ostatně jsou naše? Ať jsou ujistěni pro všechny časy, že jdeme jako jeden muž za svými biskupy, a že nikdy ani Calles, ani Tejeda, ani všechna jejich bolševická nařízení nás neoddelí od náměstka Ježíše Krista“.

Je to krásná věrnost a zasluhuje plného uznání, které jí dal ve své Encyklice J. Sv. Pius XI., když napsal:

„Zvláštní chválou musíme zahrnouti katolické spolky, které v tomto utrpení stojí po boku kněžím jako spolehlivé vojsko. Neboť jejich členové hledí pomáhati kněžím, bdí nad svatými budovami, vyučují křesťanskou nauku a jako hlídka jsou na stráží kněží, i když jim hrozí ztráta vlastní existence.“ (Encyklika.) Papež chválí heroism hlavně tří spolků, které se ničeho nelekají: Kolumbových Rytířů, Ligy pro hájení náboženské svobody a Sdružení katolické mládeže. „A jedno jest nám velice milé,“ dí Svatý Otec: „Že totiž všichni členové oněch sdružení jsou tak nebojácní, že nejen neprchají před nebezpečím, nýbrž vyhledávají je a radují se, když musí trpěti protivenství od svých odpůrců. Jak krásný pohled skýtají světu a andělům a lidem! Opravdu jsou hodni věčné odměny. A není málo těch, kteří jsou schytáváni, voděni ulicemi vojáky, zavřeni v nečistých vězeních, hrubě se s nimi zachází a jsou přísně trestáni. A mnozí z těch jinochů, ještě mladičkých — slzy nám stoupají do očí při těch slovech — odvážně podstoupili smrt, vzývajíce Ježíše Krista Krále.“

Stejně krásně znělo i následující prohlášení katolických žen mexických zaslané arcibiskupu.

„Spolek katolických žen mexických“ poslal v červnu 1926 arcibiskupu mexickému toto prohlášení: „Proti četným útokům, podniknutým na hierarchii, protestujeme a všem biskupům zachováváme úctu. Hierarchie není opustěna a není porvchní. Tvoří živou jednotu s katolickým lidem, a kdo raní biskupy, raní celý katolický národ, jímž jest mexický národ ve svém celku. Podivuhodná trpělivost a mírnost biskupů v nynějším pronásledování jest všem zřejmá a zřejmým jest i jejich vliv. Uznání toho jest povinností spravedlnosti všech a pronásledování jsou svým pastýřům vděční. Duše Mexika, veliká, poněvadž křesťanská, jest dnes křesťanštější než dříve,

díky pronásledování, a jest úplně solidární se svým heroickým episkopátem.“

A zdaž hluboce nerozechvěje adresa, kterou poslali mexičtí katolíci papeži v únoru 1927? Zní: „My, podepsaní, klečíc před Vaší Svatostí, vyjevujeme pokorně svoji synovskou lásku a svoji hlubokou vděčnost za důkazy otcovské starostlivosti, kterou nám osvědčila Vaše Svatost, když vyzvala celý svět k modlitbám za Mexiko. Cítíme touhu vyjádřiti svoji vděčnost a zároveň svoji lásku ke svaté Matce Církvi a její hlavě a žádáme za odpuštění urážek, které byly učiněny apoštolským delegátům. Otcovská slova Vaší Svatosti způsobila nám radost a potěšila nás. Vždyť slyšeli jsme něžný a výmluvný hlas Svatého Otce, který nás zahrnul požehnáním jako své milované děti. Pokračujte, Vaše Svatosti! Neustaňte prositi o milosrdenství nad tím stádem, které jest opuštěno bez eucharistického Boha v chrámech, jenž jest pokrmem a životem našich duší. Stále přicházejí tisíce úzkostlivých věřících, aby přijali svaté svátosti, ale musí se spokojiti vroucími modlitbami a proléváním slz a prodlíti celé dny a noci, aby dům Páně nebyl znesvěcen. Kěž Vaše modlitby nás provázejí v bouři, abychom dovedli chváliti a velebiti svého Boha v utrpení, prolévati svoji krev a obětovati životy za víru.“

Lid jest věren, poněvadž jest veden věrnými biskupy a věrnými kněžími. Jsou to nadšení služebníci Kristovi, nelekající se ničeho, radostně pracující za nejtěžších podmínek, a hrdinně obětující životy. Jejich život jest každým okamžikem v nebezpečí smrti. Ale nikdy nezapomínají na bližního. Život kněží za pronásledování líčí dobře dopis jednoho kněze, který píše z Mexika: „Přejete si zvědět něco o mém působení? Musím obstarávati hodně t. zv. eucharistických stanic ve městě, t. j. podávám svaté přijímání v soukromých domech, uděluji každý den Tělo Páně dvěma až třem tisícům osob. Zpovídám v neděli, v pátek a v sobotu odpoledne, rovněž v soukromých domech. Uděluji hojně svátost křtu a žehnám četným svazkům manželským. K tomu přistupují rozhovory s různými osobami, které trvají často pozdě do noci. Ale největší mou starostí jsou mladí lidé z našich organizací mládeže, kteří vyučují náboženství. Přicházejí ke mně

ustavičně, táží se na těžkou nauku, aby se prohloubili. Jest podivuhodné, s jakou vážností a odpovědností plní tito mladí lidé svůj úkol. Někdy se mi podaří i vniknouti do vězení, abych vyslechl zpovědi uvězněných, udělil jim Tělo Páně a potěšil je. V jednom vězení jsem se setkal s 80 lidmi, vesměs katolíky, uvězněnými pro víru. Místo bylo tak malé, že nemohli ani seděti ani ležeti, ustavičně stáli ve vzduchu nesnesitelném. Ale nezareptali a trpěli radostně.“ (R. W. K. Viz L. L. 4. února 1927.)

Zdaž nezasluhují za to chvály, kterou je zahrnul papež ve své encyklice, když dí:

„Podivuhodnou vytrvalost biskupů napodobili kněží, kteří se v celém sporu chovali tak hrdinsky, že příklad jejich odvahy jest nám posilou, klademe ho za vzor celému katolickému světu a chválíme jej. Když uvážíme, jakým způsobem se jednalo v Mexiku, jen aby kněžstvo a lid byli odtrženi od hierarchie, tu se musíme diviti, že mezi všemi kněžími, jichž jest přes 4000, sotva jeden nebo dva zradili bídě Církev. Zdá se nám, že můžeme všechno doufati od mexického kněžstva. Vidíme ty kněze pokorné, jak celou myslí a celým srdcem poslouchají svých představených, ačkoliv si tím jen přitěžují. Jak žijí krásným životem kněžským a jsou chudí, nemajíce, čím by Církvě pomohli, jak snášejí trpělivě chudobu a i bídu. Mši svatou slouží v soukromí. Starají se všemi silami o duchovní potřeby věřících, posilují a rozněcují v nich plamen zbožnosti. A svým příkladem, svými radami a povzbuzováním rozněcují a povznášejí k nejvyšším metám duše svých spoluobčanů, posilňují jejich vůli, aby vytrvala v boji. Oni též, kdykoliv je třeba, neváhají dáti se zavřít do vězení a klidně a radostně patří vstříc i samé smrti.“ (Encyklika.)

Jest zřejmo, že katolíci se opřeli jednání vlády, která vyhnala ze země nuncia, biskupy, kněze. Koncem července roku 1926 byl navržen bojkot obchodů, které dávají najevo protináboženské smýšlení. Svými těly bránili věřící kostely a kněze. A konečně se rozšířilo v celé zemi revoluční hnutí, které zvolna zasahovalo všechny provincie. Velení nad povstaleckými sbory převzal generál Huerta. V čele veškerého povstání stojí René Capistran Garza, president Sdružení katolické mládeže mexické a vicepresident Nár. Ligy. V provolání k národu, vydaném začátkem r. 1927, se prohlásil prozatímní hlavou hnutí proti Callesovi.

Garzovi jest 28 let a 10 let jest již vůdcem mládeže. Byl již několikráte uvězněn a vypovězen ze země. Je to muž nebojácny a neohrožený. Když Calles vydal svůj nespravedlivý zákon a Liga ohlásila bojkot, byl Garza uvězněn a postaven před soud. Výřečnost jeho byla taková, že zástupcům tisku bylo zakázáno uveřejniti jeho výpovědi, aby jimi nebyl lid posílen. Ve slovních hádkách s odpůrci vždycky zvítězil. Jest ženat. Před svatbou děl své snoubence: „Jsem pro tebe, ale přes to nepřestanu býti Cap. Garzou, a splním svůj úkol, totiž budu stále hájiti svobodu katolíků v zemi. Nesmíš tedy býti překvapena, přinesou-li jednoho dne mé tělo v agonii jako oběť atentátu proti Církvi.“ A snoubenka odvětila: „Ano, úplně tě chápu a jsem na tebe hrda. Požádá-li tě Bůh o takovou oběť, tvá malá žena bude ošetřovati tvé rány a pak tě pošle znova v boj za hájení svobody Církve.“

Garza jest vůdcem vzpoury, vlastně obrany, a ne biskupové. Ke Garzovi se přidalo několik generálů, kteří řídí operace v jednotlivých provinciích. Ve státě Chihuahua vydali v lednu 1917 generálové Fernandez, Galindo a Escobar provolání, ve kterém mluví o svém programu, v němž jest náboženská svoboda, svoboda vyučování, svoboda tisku, spravedlnost a sociální rovnost. Manifest končí slovy: „Hodina boje odbyla, hodina vítězství patří Bohu.“ Povstání jest organicky učleňováno a rozšiřuje se na celou zemi.

V únoru vydala prozatímní vláda manifest, ve kterém jest ostře kritisováno jednání Callesovo, jež učinilo z Mexika pole všeobecného vraždění a z občanů otroky. „Naprosté popření svobody náboženské a politické, vyučování, práce a tisku. Negace Boha. Zničení soukromého vlastnictví. Krádež veřejného majetku a konfiskace majetku soukromého . . . Mexiko má povinnost samo se zbaviti svých tyranů a to dokáže, když je porazí. Nejedná se nám o revoluci, naše akce jest spořádaným hnutím všech sil v zemi, které jsou v oposici proti skutečné revoluci . . . Revolucí jest počínání Callesovy vlády, která proti poslání opravdové vlády hubí společný majetek soukromý.“

V řadách Garzových jest i mnoho žen.

Zprávy o povstání byly zmatené, ale nicméně byly dostačujícím svědectvím, že odpor katolíků ustavičně roste. Skutečné, poslední informace dokazují o vážnosti situace v Mexiku. R. W. K. uveřejňuje v čísle ze dne 29. dubna stať z „Listu Ligy pro hájení náboženské svobody“ z března 1928 a v něm se dočítáme o revoluci v celé zemi. „Bůh jest s námi!“ Toť volání našich při pohledu na pronásledování. Za každého z nás, který padá, vyvstává 10 nových. Výzbroj, kterou nám vzali, jest desetkrát nahrazena dary, které jsou nám poskytovány.

Nevěříme v upřímné Callisty. A ačkoliv jest několik tisíc ke všemu schopných zločinců a zlodějů, proti nim stojí zastup nesčetných Mexičanů, kteří jsou s to obětovati životy za dobytí svobody. Naše hnutí jest národním, jest neseno útočnou silou lidu, která se spojuje k cíli svrhnouti tyranii, pod kterou úpí národ. Přisahali jsme a dnes to hlasitě prohlašujeme znovu: Budeme se bít za svobodu až k smrti. Přes všechny atentáty a pronásledování budeme zápasiti. Bůh jest s námi.

Počet bojovníků za svobodu čítá asi 50.000, kteří však nemohou současně bojovati pro nedostatek zbraní a výzbroje. Jinak by bylo již dávno po tyranii. V Jalisco jest 15.000 bojovníků, v Michoacan 12.000, v Colima 4000, v Aguascalientes 2000, v Quanaajuato 3000, v San Luis Potosi 1500, v Mexiku 900, v Merelos 1000, v Querrero 1500, v Oaraza

900, ve Veracruz 600 a ve Federálním distriktu 600. Calles potřeboval k boji proti nim 250.000 vojáků se zkušenými vůdci. Ztráty vládních vojsk činí dodnes 20.000 mužů, naše ztráty 7000, z nichž připadá polovice na raněné a na ty, kteří bez zbraní byli zabiti. Neboť Callisté vraždí všechny, kteří jim padnou do rukou, neboť nemají žádného smyslu pro lid-skost.“

V dalším se zmiňuje list o neutěšeném finančním stavu Mexika za Callesova režimu, o jednání Ameriky a o sym-patiích, které mají mexičtí katolíci na celém světě a pokračuje:

„Vysocí vládní úředníci a důstojníci staví se do našich řad, aby svrhli Callesa a Obregona. Obregon vidí, že jest ztracen, a jest mu jedno, zahyne-li Calles. Dal svými prostředníky všem vyobcovaným biskupům záruky, aby se vrátili do země a změnili proticírkevní zákony. Ale ani naši biskupové, ani my nepřijmeme této nabídky, neboť slovu Obregonovu nelze věřiti, neboť hledá jenom prostředek, jak by odzbrojil naše vojáky. Bojujeme netoliko za svobodu náboženskou, ale za svobodu vůbec a tvoříme opravdové vojsko za hájení národní cti. Chceme, aby zmizeli oni mužové i jejich špatné zákony.

Jsme si jisti vítězstvím. Vládne mezi námi optimismus . . . Každý dobrý Mexičan jest povinen pracovati s námi, pokud může!“

POVINNOST KATOLÍKŮ Z CELÉHO SVĚTA.

Mexiko se skládá z 8 arcibiskupství, z 8 církevních provincií, které mají 8 arcibiskupů a 33 biskupů. Těsně před posledním pronásledováním působilo tam 4300 světských kněží, 763 řeholních kněží, 353 školských bratří, 3000 školských sester. Bylo tam 29 seminářů a v nich 2500 bohoslovců, 20 kolejí, 1350 katolických škol, 10.000 kostelů a chrámů, 191 sirotčinců a dobročinných ústavů. Katolíků bylo v zemi 16,216.016.

Tři roky již zuří pronásledování. Na 200 kněží bylo po nelidském mučení postříleno. Mnoho set jich trpí ve vězeních. Mnozí utekli ze země a ostatní se musí skrývat, aby nebyli pobiti. Neboť po knězi nejvíce pasou Callesovi špioni a vojáci. Katolíkům bylo vše vzato: chrámy, koleje, ústavy. A byli jim vzati i kněží, mše svaté, svaté svátosti. Tisíce věrných vykrvácelo za víru, hrdinně. Zůstali věrni i v nejkřutějším pronásledování, před nímž obstojí snad jen krutostí pronásledování Neronovo. Nemine dne bez nového uvěznění, bez nových vražd. „Každý, kdo žádá od kněze svátosti, bude hned popraven,“ prohlašuje poslední výnos guvernéra morelosského. Důstojník, který vidí kněze a nezatkne ho, jest přísně potrestán.

Je to stav hrozný. Jak jej můžeme, my katolíci z ostatního světa, zmírniti, změnit, odstraniti? Jak můžeme pomoci svým trpícím spolubratřím v dalekém Mexiku? Jak?

Náš Velekněz, otec všeho křesťanstva, J. Sv. Pius XI., dává nám rozkazy, a těmi rozkazy se musí řídit všechny děti Církve. Z celého světa vzdělaného, katolického i nekatolického prší protesty proti neslýchaným ukrutnostem Callesa, jeho vlády a jeho vojáků. Nuže, je třeba, abychom činili obojí: Abychom uposlechl svého Otce, abychom protestovali.

Čemu nás učí Velekněz? Od počátku nás volá k modlitbám. Papež v červenci 1926 znova nařídil modlitby za Mexiko. V dopisu ke státnímu sekretáři, J. E. kard. Gasparrimu, vybízí katolíky celého světa, aby se modlili za pronásledo-

vané. Nechť se spojí všichni věřící, jako činivali Římané, a vyprosí ukončení těžkých utrpení pronásledovaných bratří. Současně zaslal Gasparri všem vládám, u nichž má Svátá Stolica zástupce, protest proti ukrutnostem mexické vlády.

Dne 1. srpna, kdy Církev vzpomíná uvěznění sv. Petra, nařizuje papež modlitby na celém světě. A svět uposlechl. A v encyklice, kterou vydal J. Sv. Pius XI. v listopadu, zdůrazňuje opět nutnost modliteb, neboť „není-li skutečně v moci lidské uspořádati proměny událostí a času a obrátiti je ve prospěch společnosti změněním srdcí a myslí lidských, je to v moci Boží, ježto Bům sám může skončiti hrozné pronásledování. Nemyslete, ctihodní bratří, že jste se nadarmo modlili, ježto mexická vláda ve své neuhasitelné zášti proti náboženství dále ještě s větší ukrutností provádí svá ničemná nařízení; vždyť kněží a věřící vzmuženi hojností božské milosti dali ve svém odporu takový příklad, že my ze své apoštolské autority jej vyzdvihujeme k následování celému katolickému světu“.

V listopadu téhož roku vydává Encykliku, která ukazuje světu hrůzy pronásledování, která vyzdvihuje heroismus pronásledovaných, a která vybízí celý svět k vroucím modlitbám. Naši bratří potřebují těch modliteb, aby nepolevili, aby vytrvali ve víře i v nejkrutějším pronásledování, a aby pronásledování ustalo. Neboť dlouho již žijí bez svátostí a bez duchovní posily. Dlouho již trpí a mnoho již vytrpěli. Svými modlitbami vyprosíme jim sílu a svými protesty je povzbudíme. Neboť sdílená bolest jest poloviční bolest.

Nebudiž chrámu, z něhož by nebyla vysílána modlitba za pronásledované!

Nebudiž věřícího, který by nevzpomněl na trpící bratry mexické Otčenášem každého dne!

Modleme se za ty, kteří již položili jako mučedníci svůj život za víru.

Za ty, kteří úpějí v žalářích.

Za ty, kteří jsou pronásledováni, musili opustiti své příbytky a v bídě žijí.

Za ty děti, jimž vzali rodiče a za rodiče, jimž zabili děti.

Za celé nešťastné Mexiko.

SROVNĚJTE TYTO DVA CITÁTY:

„Jsem osobním nepřitelem Ježíše Krista“.

PRESIDENT CALLES.

Nyní však přišel čas, kdy je třeba, aby ses opět zjevil nám všem a abys dal znamení rozhodné a nepopíratelné tomuto pokolení. Vidiš, Ježíši, bídu naši; vidiš, do jaké míry veliká je naše veliká bída, není možná, abys nevěděl, jak neodkladná je naše potřeba, jak těžká a pravdivá je naše úzkost, naše trápení, naše zoufalství; víš jak velice potřebujeme tvé pomoci, jak nezbytný je tvůj návrat.

G. PAPINI.

V POSLEDNÍ KAPITOLE SLAVNÉ KNIHY

ŽIVOT KRISTŮV

Cena Kč 30.—

kterou doporučujeme všem čtenářům
tohoto spisu.

LADISLAV KUNCÍŘ, NAKLADATEL

V PRAZE II., VORŠILSKÁ 3.

Také k dostání u všech knihkupců.